

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Ølsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:

Otto Gornitzka. - Telefon 74.

Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 336

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - 6 Ø.

Fredag den 27. Juli

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1934

En Ungdomsforvildelse.

—0—

Jeg var ung, og jeg var Maler. Jeg havde altid en Skare Kammerater omkring mig, der vidtløftigt drøftede Kunsten og snakkede mere end de arbejdede; jeg var vel nok den flittigste af dem, og mit Arbejde skred frem under deres Pasiar og muntre Latter. De sang og drak min billige Portvin og forlod mig langt ud paa Aftenen for at komme igen op i mit Atelier den næste Dag.

Jeg har aldrig været mistroisk, og mine Penge laa i en Sekretærskuffe, hvor Nøglen sad i.

Det hændte imidlertid, at jeg, naar jeg skulde betale en Regning, eller naar jeg tog min Tegnebog i Lommen, før jeg gik ud, og da talte mine Penge, undertiden sagde til mig selv:

— Det er mærkeligt, jeg er vis paa, at jeg havde fem Hundrede Franc, og her er ikke mere end fire Hundrede og halvtres.

Men med Kunstnerens Sorgløshed tænkte jeg at jeg maaske havde antaget en Halvtredsfrancs seddel for at være en Hundrede francs seddel, og tænkte ikke videre derover.

Men da det gentog sig, at der var færre Penge, end jeg var vis paa at have, maatte jeg tilsidst indse, at Sagen var soleklar.

Der var nogen som bestjal mig, men hvem?

Konen, der gjorde rent hos mig, og tildels lavede min Mad, var kendt for sin Hæderlighed, og jeg havde den fuldeste Tillid til hende. Saa kunde der jo kun være Tale om Kammeraterne. De fleste af dem var fattige og maatte ligesom jeg tjene tjene til Livets Ophold, og jeg sagde til mig selv, at det hjalp mig ikke meget, hvis jeg fandt Tyven, for han kunde sikkert ikke tilbagebetale mig det, han havde stjaalet.

Blandt Kammeraterne var der en flink, begavet, men doven Fyr, hvis Forældre var meget yelhavende; men han var da den sidste, min Mistanke kunde falde paa.

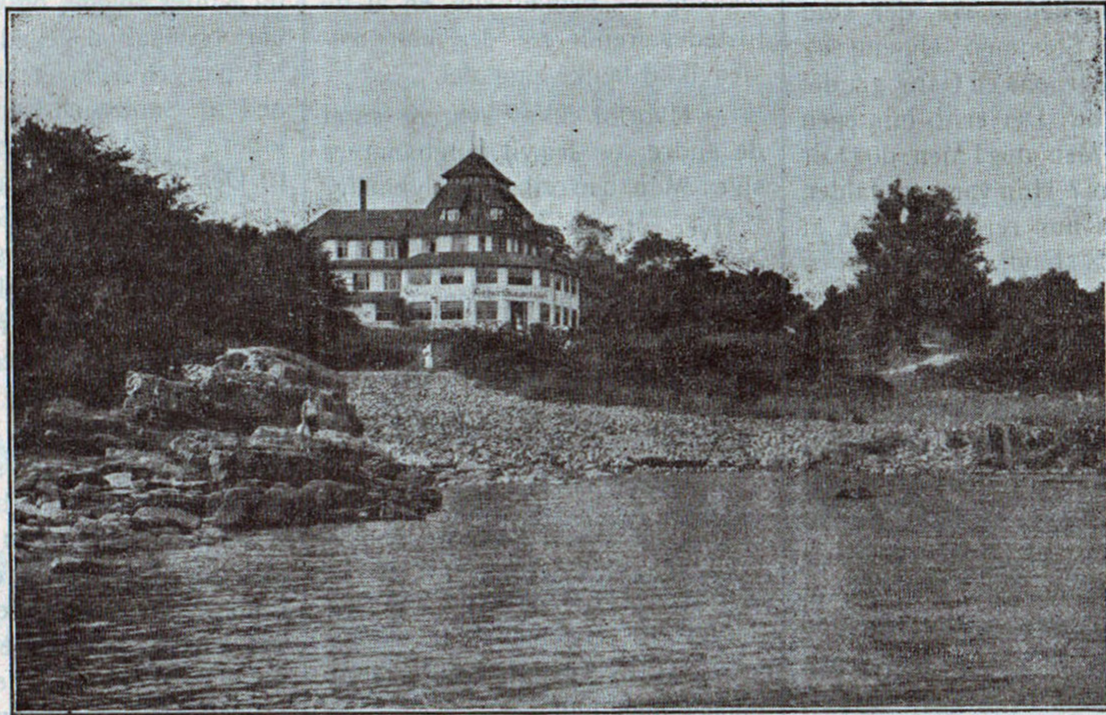
Naar han kom op til mig, lod han altid Vognen holde og vente paa sig, og han var altid fin og pyntelig i sin Klædedragt.

Hvad kunde de Smaasummer, der fra Tid til anden forsvandt hos mig, gavne denne rige, elegante, unge Mand?

For at være sikker i min Sag og ikke mistænke ham, besluttede jeg at prøve ham, og da jeg en Dag var alene med ham, sagde jeg:

— Vil du vente et Øjeblik paa mig heroppe, jeg skal blot sige et Ord til Portneren og kommer lige straks igen!

Jeg havde stukket Nøglen i Sekretærskuffen paa en Maade saa at jeg, saa snart jeg kom tilbage,

HOTEL STAMMERSHALDE

ved første Øjekast kunde opdage, om der var blevet rørt ved den.

Jeg var borte i omtrent fem Minutter.

Da jeg kom tilbage og saa paa Nøglen, var jeg ikke i Tvivl om, at Skuffen var blevet aabnet.

Ved denne Opdagelse blev jeg saa betaget og ulykkelig, som om det var mig selv, der havde begaaet en slet Handling. Mine Ben rystede bogstavelig under mig.

Det er ikke saa let en Sag at tage en Kammerat, som man forud passiarede fortrolig med, i Kraven og sige:

— Du er en Tyv, og du skal give mig det tilbage du har stjaalet.

Jeg var som lammet af Forlegenhed, og ganske mekanisk talte jeg om Ting, der slet ikke vedkom det, hvorom mine Tanker drejede sig.

— Husk at tilbagelevere mig den Bog af Zola, jeg laante dig, sagde jeg. — Hvis Luzien kommer, er der saa nogen Besked til ham fra dig —

Han havde taget sin Hat paa og var i Færd med at knappe sine Handsker.

Jeg lod ham gaa, men næppe var han ude af Døren, før jeg haanede mig selv, Jeg var rasende og sagde til mig selv:

— Nu kan Du skyde en hvid Pind efter dine Penge. Hvor maa han godte sig over, at han saadan har snydt mig — jeg er et rigtigt Fjols!

Jeg tilbragte Resten af Dagen med at puste til min Vrede og ophidse mig, og ved Aftentide bestemte jeg mig til at gaa til hans Hjem og fortælle hans Fader det hele.

Da jeg kom derhen var Huset fuldt af fremmede; det var hans Forældres Modtagelsesdag.

Jeg var iført Jakkesæt og saa nærmest ud som en ubuden Gæst, der paa ulovlig Vis havde trængt sig ind, hvor han ikke hørte hjemme.

Hans Fader gik med mig ind i en lille Salon; det var en venlig, ligefrem Mand, fra hvis Person der udstrømmede saa meget Imødekommenhed, og hvis Tale var saa fortrolig, at man straks følte et vist Velvære i hans Selskab. Man kunde ikke være i Tvivl om den Mands Karakter, naar man betragtede hans rolige milde Ansigt og hans lidt foroverbøjede Skikkelse.

Han talte til mig i en faderlig Tone, bebrejdede mig, at jeg ikke oftere lod mig se i hans Hjem, og sagde, at hans Søn satte stor Pris paa mig.

Det var ikke den Forlegenhed, jeg følte, da jeg stod overfor denne Mand, som lammede mig i Sønnens Nærværelse; her var det noget ganske andet, nærmest den dybeste Medlidighed.

Kunde jeg nedslaa al hans Livsglæde, ved her i hans Hjem, hvor Gæsterne flokkedes i de rigt oplyste Saloner, at erklære overfor ham: Deres Søn er en Tyv!

— Det var en Umulighed, og efter kort Tids Forløb gik jeg min Vej uden at sige, hvorfor jeg var kommen.

Men da jeg var kommen hjem, tænkte jeg over Sagen, og var klar over, at jeg ikke vedblivende vilde lade mig bestjæle paa denne lumpne Maade, og jeg vilde have mine Penge igen.

Jeg besluttede mig da til at skrive følgende Brev til min Kammerat:

— Jeg gik til dit Hjem med den Beslutning at sige til din Fader, hvad jeg har opdaget. Men da jeg stod overfor ham, svigtede Modet mig til at berede ham den Sorg. — Jeg gør dig imidlertid opmærksom paa, at jeg ikke har i Sinde at skaane dig, hvis du ikke inden i Morgen Aften Kl. ni har tilbagebetalt mig de Penge, du har stjaalet fra mig, og din Fader, hvor svært det end vil falde

mig, i modsat Tilfælde vil faa Sandheden at vide." —

Den næste Formiddag Kl. tolv var min Ven paa Pletten med syv Hundrede Franc. Jeg troede, at han havde taget to eller tre Hundrede Francs fra mig, men Kunstnerne har jo sjældent særlig Orden i deres Pengesager.

Han faldt mig om Halsen, takkede mig, fordi jeg ikke havde omtalt Sagen for hans Fader, og erklærede, at det vilde have slaaret den ærekære Mand ihjel.

Saa forklarede han mig, at han havde forelsket sig i en Kvinde, der havde forledt ham til Udgifter over hans Evne. Men han svor, at det nu skulde være forbi, og han holdt Ord. —

Naar man ikke er et helt slet Menneske, kan en Bagatel ofte føre til et Vendepunkt og indgyde den Paagældende den manglende Energi.

Den dovn Fyr kastede sig med Iver ud i Arbejdet og er nu en hæderlig Mand, hvis Livsførelse er ren og uplettet. Han er naaet vidt, han har forlængst fortrudt sin Ungdomsforvildelse, og han er endt som en højtstaaende Mand i Samfundet.

Kvindelist.

Efter det engelske.

—0—

Souperen var til Ende, og Doktor Willy Brecht sad atter ved Skrivebordet i sit Arbejdsværelse. Han var hensunken i Tanker og sad imens og pillede Menukortet, som han i Distraktion havde stukket til sig, i smaa bitte Stykker.

Et helt Aar havde han kæmpet forgæves, og det var ikke blevet bedre med ham. Nej, aldrig, aldrig nogensinde havde han kunnet tænke paa at anholde om Sophie Weiss' Haand.

Tænkte han overhovedet paa det endnu. Han havde gjort For-

søg paa at glemme Frøken Weiss og maaske vilde det lykkedes for ham, hvis ikke denne Souper havde fundet Sted. Der var hun kommet til at sidde lige overfor ham, og Synet af hende havde været nok til at beruse ham. Mon han kunde gøre Regning paa Genkærlighed fra hendens Side? Paa Baller og i Selskaber havde hun altid underholdt ham paa det venligste. Nu og da havde hun vel nok sendt ham et Ord eller et Blik, hvori der laa en let Fortrolighed, men Willy Brecht havde stadig manglet Mod til at erklære sig overfor hende. Hun var den rige Fabriksejer Weiss' eneste Datter — dermed var alt sagt. Hendes Fader vilde have kastet ham paa Porten og i heldigste Fald le't ham ud, hvis han havde dristet sig til at anholde om hans Datters Haand.

Ringede det ikke? Han sprang op. Den Medhjælper, der ellers passede Døren, havde han givet fri, og han maatte selv ud og lukke op, Han greb sig til Hovedet. Var han vaagen — eller drømte han? Den Kvinde, som netop havde været Genstand for hans Tanker, stod nu foran ham.

„Hvad skylder jeg den Ære, naadige Frøken?“ vilde han sige, men han var ikke i Stand til at frembringe en Lyd, hans Strube var som sammensnøret. Frøken Sophie Weiss stod imidlertid allerede i Værelset, havde lukket Døren og sagde hurtigt:

„Jeg kommer til Dem som Patient, Hr. Doktor. Det underer Dem maaske, at jeg netop kommer nu, efter som vi for et Par Timer siden har siddet lige overfor hinanden, men jeg skal straks forklare Dem Grunden. De maa vide, Hr. Doktor, at en af mine Tanter er død af Lungetuberkulose. For nogen Tid siden mente jeg at have Symptomer paa denne frygtelige Sygdom, Jeg talte med vor Huslæge, men det lykkedes ham stadig at berolige mig. De véd jo, hvem jeg havde til Bords —“

„Løjtnant von Wildermann“, mumlede den unge Læge.

„Og De har maaske ogsaa hørt, at Fader har udset ham til min Mand?“

Willy Brecht for sammen, men bevarede alligevel en rolig afventende Mine.

„Den egentlige Grund til Souperen i Aften var, at vi skulde lære hinanden nærmere at kende. Hvis min Formodning skulde vise sig at være rigtig, vil De, som Læge, bedst kunde forstå, hvorfor jeg ikke kan gifte mig. Til Dem har jeg Tillid. De vil sikkert kunde sige mig, om jeg nu eller i Fremtiden behøver at frygte for, at Sygdommen vil bryde ud.“

Lægen vilde tale, men hun hindrede ham deri.

„Vent, jeg skylder Dem endnu

